

Пролог

Сяйво місячного серпика відбивалося на гладких гранітових брилах, надаючи їм срібного відблиску. Тишу порушували лише дзюркіт води у стрімкій чорній річці й шелест дерев у лісі.

Тіні хиталися, і по скелях звідусюди підкрадалися гнучкі темні постаті. Голі пазурі поблискували у місячному сяйві. Насторожені очі спалахували бурштином. І тоді, ніби за мовчазним сигналом, створіння підскочили одні до одних, і за мить скелі кишіли котами, які борюкалися і верещали.

Посеред цієї хутряно-пазурної галабурди великий смугастий кіт пришпилів до землі бурого супротивника і тріумфально підняв голову.

— Дубосерде! — прошипів смугастий. — Як ти смієш полювати на нашій території? Сонячні Скелі належать Громовому Кланові!

— Відсьогодні, Тигрокігтю, вони стануть ще одним ловищем Річкового Клану! — різко відповів бурий кіт.

З берега долинув попереджувальний клич, пронизливий і тривожний:

— Стережіться! До Річкового Клану наближається підмога!

Тигрокіготь обернувся і побачив лискучі мокрі тіла, що висковзали з води під скелями. Промоклі воїни Річкового Клану тихо і швидко піднялися берегом і кинулися в бій, навіть не зупинившись, аби обтруситися від води.

Смугастий кіт люто глянув на Дубосерда:

— Може, ви і плаваєте, як видри, але тобі та твоїм воякам не місце в цих лісах!

Він виширився, показуючи зуби, поки кіт борюкався під ним.

Відчайдушний крик кішки з Громового Клану пролунав над полем битви. М'язистий кіт з Річкового Клану вклав брунатну войовницю прямо на живіт. Він припав до її шиї своїми шелепами, з яких досі стікала річкова вода.

Тигрокіготь почув крик і відпустив Дубосерда. Одним могутнім стрибком він збив ворожого воїна з кішки.

— Швидше, Мишошубко, тікай! — наказав він і обернувся до kota, який їй загрожував. Мишошубка зіп'ялася на лапи, здригнувшись від болю, який розходився із глибокого порізу на її плечі, і побігла геть.

Позаду неї кіт з Річкового Клану розпанахав ніс Тигрокігтеві, і той зашипів від люті. Кров на мить засліпила його, але він не звернув на це уваги і кинувся до ворога, впиваючись зубами в його задню

лапу. Кіт з Річкового Клану заверещав і вирвався на волю.

— Тигрокігтю! — закричав воїн із лисячо-рудим хвостом. — Це все марно! Воїнів з Річкового Клану надто багато!

— Ні, Рудохвосте. Громовий Клан ніколи не знає поразки! — вигукнув Тигрокіготь, перестрибнувши на бік Рудохвоста. — Це наша територія!

Кров стікала по його широкій чорній морді, і він нетерпляче потряс головою, розбризкуючи багрянні краплини по камінню.

— Громовий Клан не забуде твоєї відваги, Тигрокігтю, але ми не можемо дозволити собі втрачати воїнів, — наполягав Рудохвіст. — Синьозірка ніколи б не змусила свою армію битися проти стількох ворогів. Ми ще матимемо нагоду помститися за цю поразку.

Він спокійно зустрів бурштиновий погляд Тигрокігтя, подався назад і застрибнув на брилу біля лісу.

— Відступаймо, Громовий Клане! Відступаймо! — кричав він. Раптом його воїни ухилилися й визволилися від своїх супротивників. Вертячись і звиваючись, вони позадкували до Рудохвоста. На мить коти з Річкового Клану спинилися, збиті з пантелику. Невже вони так легко виграли цю битву? Дубосерд видав тріумфальний клич. Як тільки його почули воїни Річкового Клану, вони підвишили голос і приєдналися до переможного завивання свого воєводи.

Рудохвіст глянув на своїх вояків. Змахом хвоста він подав сигнал, і Громовий Клан пірнув за дальній схил Сонячних Скель, зникаючи поміж дерев.

Тигрокіготь замикав ходу. На краю лісу він зупинився, вагаючись, і обернувся на закривавлене поле битви. Його лице було похмуре, а очі злісно зіщулилися. Він повернувся і зник за деревами услід за своїм Кланом.

На покинутій галявині самотньо сиділа стара сіра кішка, заглядаючи у чисте нічне небо. У тінях навколо неї було чути розмірене дихання сплячих котів.

Невелика плямиста кицька виринула з темного кутка, ступаючи швидко і беззвучно.

Сіра кішка кивнула їй.

— Як Мишошубка? — пронявкала вона.

— Її рани глибокі, Синьозірко, — відповіла плямиста кішка, вмощуючись на траві. — Але вона молода і сильна; вона швидко видужає.

— А як щодо інших?

— Вони теж усі швидко оклигають.

Синьозірка зітхнула.

— Наше щастя, що ми не втратили жодного воїна. Ти дуже талановита медикицька, Плямолистка.

Вона знову підвела голову і почала розглядати зорі.

— Я дуже стурбована сьогоднішньою поразкою. Громовий Клан ще жодного разу не був розбитий на власній території, відколи я стала провідницею, — промурчала вона. — Настали скрутні часи для нашого Клану. Сезон новолисту вже закінчується, а кошенят народжується дедалі менше. Громовому Кланові потрібно більше воїнів, якщо нам судилося вижити.

— Але ж рік лише починається, — спокійно зауважила Плямолистка. — З'явиться більше кошенят, коли настане зеленлист.